

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

26 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Bălți din 16 octombrie 2019, declarat de avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului

***Bujor Ghennadii XXXXX, născut
la XXXXX, originar și locuitor al mun. XXXXX, str. XXXXX,
XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.***

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 09.07.2019 - 06.08.2019,
instanța de apel: 29.08.2019 - 13.11.2019,
instanța de recurs: 26.12.2019 - 26.02.2020.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 06 august 2019, Bujor Ghennadii a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. b) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 2 ani.

În baza art. 90 Cod penal, *executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă* de 4 ani.

De la Bujor Ghennadii și Creangă Denis s-a încasat, în mod solidar, în beneficiul *succesorului legal Creangă Constantin* prejudiciul material în mărime de 920 euro, echivalentul a 18.032 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Bujor G., acționând în mod intenționat și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, dorind survenirea consecințelor respective, împreună cu alte persoane nestabilite la moment de organul de urmărire penală, în perioada de timp 25.04.2018 - 29.04.2018, aflându-se în mun. Bălți, prin inducerea în eroare a lui XXXXX XXXXX, prin prezentarea ca adevărată a unei

fapte mincinoase, sub pretextul că fiul său, Creangă D. a comis un furt a unui lăntişor din aur la preţul de 920 euro, pentru a nu se adresa la poliţie cu plângere în privinţa lui Creangă D., a pretins şi a primit de la XXXXX XXXXX suma de 920 euro, care conform cursului valutar constituia suma de 18.032 lei, fapte care a produs daune considerabile.

Instanţa a reţinut că inculpatul nu a recunoscut vina, declarând că i s-a stricat automobilul şi Creangă D. l-a ajutat. Mai apoi, Creangă D. i-a cerut o ţigară şi el a zis că ţigările se află pe bancheta din faţă. Pe banchetă se află şi un lăntişor de aur, într-un pachet, iar Creangă D. a luat lăntişorul de aur şi a plecat. Ulterior, când a descoperit lipsa lăntişorului şi brăţării de aur, a început să-l caute pe Creangă D. şi l-a găsit într-un bar. Iniţial Creangă D. neaga că a luat lăntişorul şi brăţara de aur, cele întâmplare fiind înregistrate pe video-registrator. Creangă D. a întocmit o recipisă prin care s-a obligat să restituie banii pentru bunurile sustrase. Ulterior, Creangă D. a venit cu tatăl său, care i-a transmis suma de 500 euro, în scopul stingerii datoriei lui pentru sustragerea lăntişorului de aur şi brăţării de aur. Pe fotografia conţinută în reţeaua de socializare este vizualizat faptul că el deţinea o brăţară şi un lăntişor de aur. Cunoaşte conţinutul primei recipise, însă conţinutul din a doua recipisă nu. Pe faptul sustragerii aurului nu s-a adresat organului de poliţie. A doua recipisă a scris-o la indicaţia lui XXXXX XXXXX, iar prima recipisă a fost ruptă.

Totodată, vinovăţia inculpatului a fost totalmente dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată XXXXX XXXXX, a declarat că în aprilie 2018 l-a sunat un colonel de poliţie din mun. Chişinău, s-a prezentat drept Rozloga E. şi i-a comunicat ca el să se întâlnească cu Bujor G. pentru a transmite bani, aşa cum feciorul său Creangă D. a sustras de la Bujor G. un lăntişor de aur. S-a întâlnit şi a transmis inculpatului 2400 lei şi 300 euro, în total 920 euro. Inculpatul i-a comunicat că feciorul Creangă D. a sustras de la el un lăntişor de aur şi dacă îi va transmite bani atunci nu va depune plângere la poliţie. Cel mai mare interes îl avea Razlog E. care îl ameninţa pe feciorul Creangă D. În momentul transmiterii a fost prezent şi Creangă D., iar inculpatul a întocmit o recipisă. În privinţa feciorului Creangă D. la fel este iniţiată o cauza penală. După prezentarea recipiselor la OUP a înţeles că a fost înşelat. Din cuvintele fiului a înţeles că Creangă D. nu a sustras bunuri de la Bujor G. iar Razloga E. nu este colaborator de poliţie. Banii în sumă de 920 euro să fie încasate de la inculpat.

Martorul Creangă D., a relatat că l-a ajutat pe Bujor G. să împingă automobilul. A cerut de la Bujor G. ţigări şi acesta i-a zis să i-a de pe bancheta din spate. A văzut că în automobil se afla lăntişorul şi brăţara pe care i-a sustras şi a primit pentru aur suma de 900 euro. Peste o săptămână s-a întâlnit cu Bujor G. şi acesta i-a zis să întoarcă banii ori aurul. A sunat fratele şi el i-a trimis suma de 500 euro, pe care i-a dat-o lui Bujor G., iar restul i-a zis că o va întoarce tatăl. Când tatăl săi i-a transmis banii lui Bujor G., acesta a întocmit o recipisă. El i-a comunicat tatălui său că banii care îi transmite lui Bujor G. sunt în scopul achitării datoriei pentru aurul sustras. La organul de urmărire penală a fost dus în eroare şi a depus declaraţii sub presiune.

Astfel, inculpatul folosindu-se de încrederea părţii vătămate, prin intermediul unui oarecare colaborator de poliţie Rozloga E. şi în comun acord cu Creangă D., a înştiinţat partea vătămată despre faptul că fiul acestuia Creangă D. a sustras de la inculpat obiecte

din aur și cu scopul evitării răspunderii penale a lui Creangă D. a determinat partea vătămată să-i transmită 920 euro.

La caz, s-a constatat că partea vătămată XXXXX XXXXX, fiind convinsă că inculpatul nu v-a depune plângere la poliție în privința fiului său Creangă D., i-a transmis bani în sumă totală de 920 euro.

Caracterul înșelător al acțiunilor inculpatului survine din starea de fapt conform căreia, inculpatul împreună cu Creangă D., cunoscând cu certitudine că tatăl lui Creangă D. nu va permite ca fiul să fie tras la răspundere penală, prin intermediul altei persoane pe nume Razloga E. a determinat partea vătămată XXXXX XXXXX să-i transmită bani în scopul evitării depunerii plângerii la organul de poliție. Ori, inculpatul împreună cu Creangă D. din start având scop de cupiditate și folosindu-se de faptul că partea vătămată nu v-a admite ca fiul să fie tras la răspundere penală, l-a determinat ca XXXXX XXXXX să-i transmită mijloace bănești.

Din declarațiile părții vătămate rezultă că inculpatul, prin intermediul unei alte persoane care s-a prezentat drept colaborator de poliție Razloga E., l-a determinat să-i transmită mijloace bănești în scopul evitării răspunderii penale de către fiul Creangă D. Ori, fiul Creangă D. a confirmat circumstanțele invocate de inculpat.

Intenția inculpatului de a însuși bunurile altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, s-a manifestat prin faptul că XXXXX XXXXX i-a transmis suma de 920 euro sub pretextul ca să nu denunțe la poliție despre presupusul furt comis de Creangă D., însă din datele conținute la materialele cauzei nu s-a constatat comiterea de către Creangă D. a căruiva furt în privința lui Bujor G.

Din materialele cauzei s-a constată că Creangă D. împreună cu Bujor G. l-au dus în eroare pe XXXXX XXXXX

Potrivit dispoziției art. 190 Cod penal, escrocherie se consideră faptele de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Astfel, inculpatul împreună cu Creangă D., folosindu-se de încrederea părții vătămate XXXXX XXXXX, l-a asigurat pe ultimul că fiul acestuia a comis un furt și sub pretextul să nu depună plângere a dobândit de la el bani în sumă de 920 euro, ori, faptul că Creangă D. ar fi sustras careva obiecte din aur de la inculpat nu s-a constatat în cadrul examinării prezentei cauze penale.

Latura obiectivă a infracțiunii imputate a fost realizată pe deplin de către inculpat ori, faptul că acesta susține că Creangă D. a sustras obiecte de aur, anexând în acest sens copia fotografiei în care se evidențiază cu o brățara și lăntișor de aur este nîntemeiat, deoarece instanței nu au fost prezentate înscrisuri pertinente și concludente din care ar rezultă că Creangă D. ar fi fost implicat în comiterea furtului presupus.

Inculpatul, în comun acord cu Creangă D., a comis infracțiunea de escrocherie în privința lui XXXXX XXXXX

Totodată, Creangă D. la moment execută pedeapsa pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b) Cod penal, acesta fiind condamnat pe episodul comis împreună cu Bujor G., în care a recunoscut că în comun acord cu Bujor G., prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul ca Bujor G. să nu se adrese la poliție pentru comiterea furtului, au însușit de la partea vătămată XXXXX XXXXX suma de 920 euro.

Declarațiile martorului Creangă D. date în ședința de judecată precum că declarațiile depuse la organul de urmărire penală nu sunt veridice și le-a depus sub presiuni nu sunt fondate, fiind făcute cu scopul evitării răspunderii penale.

Ori, potrivit sentinței Judecătorei Bălți din 17.12.2018, Creangă D. a recunoscut că împreună cu Bujor G., sub pretextul ca ultimul să nu denunțe la poliția așa numită infracțiune de furt, prin comportamentul dolosiv și viclean, în mai multe rate au dobândit de la XXXXX XXXXX mijloace bănești în sumă de 920 euro.

Vina inculpatului se confirmă și prin probele materiale anexate la dosarul penal, cum ar fi procesul-verbal de audierea a părții vătămate XXXXX XXXXX, în care este consemnat faptul că, inculpatul folosindu-se de încrederea și prin înșelăciune a dus în eroare partea vătămată și a determinat-o să-i transmită mijloace bănești în sumă de 920 euro, recipisa întocmită din numele lui Bujor G. din 25.04.2018 din care rezultă că acesta a primit de la XXXXX XXXXX mijloace bănești în sumă de 300 euro.

Prin urmare, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 190 alin. (2) lit. b) Cod penal, care prevede amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale sau închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani.

La stabilirea categoriei și mărimei pedepsei, instanța a luat în considerație că, infracțiunea comisă de către inculpat este calificată ca gravă, că lipsesc careva circumstanțe atenuante, că inculpatul anterior nu a fost tras la răspundere penală, concluzionând că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea acesteia, fiind îndeplinite condițiile prevăzute la art. 90 Cod penal.

În situația creată, instanța a conchis dispunerea *încasării în mod solidar de la iBujor G. și Creangă D., în beneficiul succesorului legal Creangă C. a prejudiciului material în mărime de 920 euro, echivalent cu 18.032 lei.*

3. Avocatului Prisacari Ion a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat din motivul lipsei componente de infracțiune.

Apelantul a invocat că instanța de judecată nu a apreciat obiectiv, multilateral, sub toate aspectele toate circumstanțele cauzei și incorect a apreciat din punct de vedere critic declarațiile lui Bujor G., precum și declarațiile martorului Creangă D., care denotă exclusiv circumstanțele reale ale cauzei și care de fapt este feciorul pretinsei părți vătămate.

Mai mult, din materialele cauzei și probele administrate rezultă nevinovăția lui Bujor G..

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 octombrie 2019, apelul a fost admis, casată sentința în latura civilă și pronunțată o nouă hotărâre.

Procesul cu privire la acțiunea civilă intentată de XXXXX XXXXX, despre încasarea prejudiciului material în mărime de 920 euro, a fost încetat, în legătură cu retragerea acțiunii civile.

În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind

vinovăția inculpatului Bujor G. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b) Cod penal, escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvârșită de două sau mai multe persoane.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea lui, după cum se solicită în apelul declarat, deoarece probele prezentate în sprijinul învinuirii dovedesc incontestabil vinovăția ultimului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b) Cod penal, aceasta fiind o metodă de a denatura stabilirea adevărului și de a se eschiva de răspunderea penală.

Nu pot fi reținute și afirmațiile invocate în apel referitor la faptul că instanța de fond nu a apreciat corect, obiectiv și multilateral toate circumstanțele cauzei, deoarece acestea se combat prin ansamblul de probe administrate și verificate.

Instanța de fond corect și întemeiat a reținut declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX, precum și a martorilor Popovici M. și Creangă D., iar împrejurările relatate și-au găsit confirmare și prin materialele cauzei penale verificate suplimentar în cadrul examinării cauzei în instanța de apel.

Ori, potrivit plângerii depuse, partea vătămată XXXXX XXXXX a solicitat să fie tras la răspundere penală Bujor G., care în perioada de timp 25 – 29 aprilie 2018, pe str. Ștefan cel Mare, mun. Bălți, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de a nu se adresa în organele de drept pe faptul furtului brățării de aur săvârșit de fiul său Creangă D., l-a deposedat de bani în sumă totală de 920 euro, echivalentul a 18.032 lei, ceea ce pentru el constituie o pagubă materială considerabilă.

Circumstanțele indicate de către partea vătămată XXXXX XXXXX în plângerea adresată IP Bălți la 14.06.2018 au fost confirmate în ședința instanței de fond prin declarațiile ultimului.

Deci, declarațiile părții vătămate, ca fiind cu valoare probantă, just au fost puse la baza sentinței de condamnare, iar careva temei de a aprecia critic declarațiile părții vătămate, nu sunt constatate.

În speță, inculpatul împreună cu Creangă D., cunoscând cu certitudine că partea vătămată nu v-a permite ca fiul să fie tras răspundere penală, prin intermediul unei persoane Razloga E., a determinat partea vătămată să-i transmită bani.

Astfel, instanța de fond a stabilit cu certitudine că Bujor G., acționând în mod intenționat și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, dorindu-și survenirea consecințelor respective, împreună cu alte persoane nestabilite la moment organului de urmărire penală, în perioada de timp începând cu 25.04.2018 până la 29.04.2018, aflându-se în mun. Bălți, prin inducerea în eroare a lui XXXXX XXXXX, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, sub pretextul că fiul Creangă D. a comis un furt a unui lănțișor din aur la prețul de 920 euro, pentru a nu se adresa la poliție cu plângere în privința lui Creangă D., a pretins și a primit de la XXXXX XXXXX suma de 920 euro, care conform cursului valutar constituie suma de 18.032 lei, fapte care a produs daune considerabile.

În această ordine de idei, instanța de fond a ținut cont de legea procesual-penală, a apreciat probele administrate în ansamblu din punct de vedere al coroborării, fiind înlăturate toate dubiile privind nevinovăția inculpatului, iar vinovăția acestuia a fost dovedită incontestabil.

Ori, probele nominalizate și examinate în ansamblu prezintă o situație clară și fără de dubii a circumstanțelor de fapt, din probele date rezultă că Bujor G. a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. b) Cod penal, consecințele fiind în raport de cauzalitate cu fapta săvârșită.

Este neîntemeiată și nemotivată solicitarea avocatului de casare a sentinței cu pronunțarea unei hotărâi noi, prin care inculpatul să fie achitat, dat fiind că acțiunile ultimului au fost corect încadrate și temeiuri de achitare lipsesc, în situația când probele cercetate și apreciate în coroborare dovedesc deplin vina lui Bujor G. în crima stabilită de instanța de fond.

În apelul declarat, sunt relatate faptele conform viziunii avocatului sub formă de apărare a inculpatului, argumentele expuse fiind în contradicție cu circumstanțele stabilite de instanța de fond pe parcursul examinării cauzei, totodată solicitarea privind achitarea inculpatului nu poate fi reținută și se respinge în tot, deoarece probele cercetate în cumul confirmă deplin vina inculpatului în faptele stabilite de instanța de fond și temeiuri de intervenire a instanței de apel în aspectul propus de avocat nu sunt.

Totodată, în ședința instanței de apel avocatul Igor C., în interesele lui Creangă C., care este succesorul părții vătămate XXXXX XXXXX, decedat la 16.03.2019 (certificat de deces nr.0961601044122, f.d.112) a depus o cerere, prin care a declarat că succesorul părții vătămate Creangă C. retrage acțiunea civilă înaintată împotriva inculpatului.

Materialele cauzei denotă că potrivit sentinței Judecătoria Bălți din 06.08.2019, s-a admis integral acțiunea civilă înaintată de către XXXXX XXXXX, cu dispunerea încasării în mod solidar de la Bujor G. și Creangă D. în beneficiul succesorului legal Creangă C., a prejudiciului material în mărime de 920 euro, echivalentul sumei de 18.032 lei.

În acest aspect, potrivit art. 224 alin. (1) Cod de procedură penală, partea civilă poate retrage acțiunea civilă în orice moment al procesului penal, însă nu mai târziu de retragerea completului în camera de deliberare pentru soluționarea în fond a cauzei.

Reieșind din faptul că retragerea acțiunii civile este prevăzută de legislator și nu încalcă drepturile participanților la proces, este necesar a înceta procesul cu privire la acțiunea civilă intentată de XXXXX XXXXX împotriva lui Bujor G. despre încasarea prejudiciului material în mărime de 920 euro.

5. Avocata Rotari Mihaela a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat pe motivul lipsei componentei de infracțiune.

Recurenta a invocat că, după cum reiese din însăși declarațiile lui Bujor G. și a martorului Creangă D., inculpatul nu a avut nicio intenție de a dobândi bunurile altei persoane.

Mai mult, instanța de apel nu a dat apreciere solicitărilor avocatului în interesele succesorului părții vătămate, care în ședința instanței de apel a menționat că în acțiunile lui Bujor G. lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) Cod penal, iar dacă ar fi fost vinovat, acțiunile acestuia ar trebui încadrate și recalificate conform art. 352 Cod penal.

Faptul că succesorul părții vătămate a renunțat la acțiunea civilă și consideră că nu urmează să fie încasată suma respectivă de la Bujor G., dovedește încă o dată că în

acțiunile inculpatului lipsește elementul constitutiv al componenței de infracțiune, și anume - intenția.

În acest sens, instanța de judecată nu a apreciat obiectiv, multilateral, sub toate aspectele circumstanțele cauzei și incorect a apreciat din punct de vedere critic declarațiile lui Bujor G., precum și declarațiile martorului Creangă D., care denotă exclusiv circumstanțele reale și care de fapt este feciorul pretinsei părți vătămate, și care chiar în cadrul ședinței de judecată a menționat că la etapa urmăririi penale a dat declarații sub presiune.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar declarat de avocatul Rotari Mihaela este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care prevede mai multe temeiuri, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a deciziei contestate, care ar fi erorile de drept și esența acestora, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele prescrise în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acesteia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, martorului Creangă D. potrivit sentinței Judecătoriei Bălți din 17.12.2018, procesul-verbal de audierea părții vătămate, plângerea părții vătămată în care a solicitat să fie tras la răspundere penală Bujor G., recipisa întocmită din numele lui Bujor G. din 25.04.2018 din care rezultă că Bujor G. a primit de la XXXXX XXXXX mijloace bănești în sumă de 300 euro, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, instanțele indicând motivele pentru care au respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând clar și cert prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Ori, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Totodată, instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept

material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia, precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțele de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

În al treilea rând, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentul specificat în recursul ordinar, că: „*acțiunile inculpatului ar trebui încadrate și recalificate conform art. 352 Cod penal*”, nu a fost invocat de apărare și în apel, deci nu are niciun suport legal (*pct. 3., 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că s-au aplicat inculpatei pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Rotari Mihaela împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Bălți din 16 octombrie 2019, în privința inculpatului Bujor Ghennadii XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 martie 2020.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun